

ESPADENYES ESTAMPADES

Arriba el 67, el bus exprés que va a BCN. Dono un cop d'ull al meu voltant i observo com la porta s'obre. Els passatgers caminen tots afilerats: les sabatilles esportives, les sabates de taló, les botes, les xancles, les fabricades aquí i a l'estranger pugen al bus. La conductora, una noia simpàtica, amb accent romanès ens marca els bitllets. Les butaques són l'espera de records evaporats. El moviment del bus dona pas a una pel·lícula d'imatges, la verdor del paisatge; els raigs del sol desfermen els pensaments; són moments per tancar els ulls, d'escoltar música, de dormir. Les muntanyes de Montserrat han passat amb un flaix per damunt nostre, sempre visitades i estimades per viatgers d'arreu del món. Molts vehicles circulant i fabricats per peces en llocs diferents ens acompanyen durant el trajecte. Estem arribant a la Diagonal, el bus fa parades. Les motxilles, les bosses de mà, personals o de feina, baixen. Anem a buscar el metro.

Baixem els esgraons i ens endinsem a l'interior, la tarja ens dona el pas d'entrada. Al mig d'una cruïlla d'escales que pugen i baixen, una parada de fulards i *pashmines* fets a l'Índia contempla la vida subterrània. Rebombori, sensacions, impressions, passadissos encreuats, aparadors musicals, publicitat seductora, tenyeixen els racons. A l'andana un grup de joves estudiants, anglesos i alemanys, comparteixen un singular plànol de les estacions traduït a l'anglès; d'altres fan un descans asseguts en un banc. El metro s'apropa: temps de preparació, els que surten donen pas als que entren, instant per guaitar el mòbil, fer uns whatsapps, comprar, imaginar. Uns dempeus i d'altres asseguts, les parades fan camí. Ja hem arribat a destí, pas lleuger i segur. Les portes de protecció s'obren al món exterior.

Anem caminant per Entença. Envoltats d'edificis antics i moderns, els carrers plens de petjades passades i presents deixen pas als vianants. Ulls observadors que ens creuem pel camí, restaurants de menjars exòtics, perruqueries, basars xinesos, franquícies. Hem quedat amb uns amics africans per compartir una estona despreocupada al parc: bellugadissa de nens, cuit-a-amagar, gronxadors, rialles, berenar a l'aire lliure. La tarda fa el seu recorregut, el sol es va decolorant, les llambregades dels cotxes ens avisen que aviat enfosquirà. Ens apropem al bus, la porta s'obre i la fila es va escurçant. Aclofats al seient observem com les llums de l'exterior onegen per l'horitzó. A la meua banda un nen no para de gemegar. Què li deu passar? La mare se'l mira amb ulls comprensius. Sembla que sap quin idioma parla el seu fill, carícies de formigueta jauen al seu cap. El matrimoni del davant conversa sobre què faran per sopar. Els mòbils i els auriculars descansen a cau d'orella. Boca fosca, quietud, cartells electrònics informen de consells prudents, whatsapps ara poden esperar. Ens apropem a casa, deixant enrere el camí. Les sabatilles esportives, les sabates de taló, les xancles, les fabricades a l'estranger i aquí estan en posició. El bus s'atura. Els petits moments, les sensacions, les emocions es dissipen en un altre racó. Hi voleu pujar?

Nom i cognoms: Maria Dolores Puig Maurici

Escola: CFA Tàrrega
GES-2

Adults

Curs: _____ Categoria: _____

Àrea de Lleida

Generalitat de Catalunya
Departament de Territori
i Sostenibilitat

Generalitat de Catalunya
Departament
d'Ensenyament

